

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Lori Nelson Spielman
THE STAR-CROSSED SISTERS OF TUSCANY

Copyright © 2020 by Lori Nelson Spielman
Translation Copyright © 2021 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04048-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

LORI NELSON SPILMAN

Sestre Toskane

Prevela Sandra Nešović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2021.

Za Ditera i Johanu...

Plan putovanja tetke Popi

Prvi dan
Ponedeljak, 15. oktobar
Venecija

Drugi dan
Utorak, 16. oktobar
Venecija

Treći dan
Sreda, 17. oktobar
Venecija

Četvrti dan
Četvrtak, 18. oktobar
Toskana

Peti dan
Petak, 19. oktobar
Toskana

Šesti dan
Subota, 20. oktobar
Toskana

Sedmi dan
Nedelja, 21. oktobar
Amalfijska obala

Osmi dan
Ponedeljak, 22. oktobar
Amalfijska obala
80. rođendan tetke Popi

Prolog

Pre mnogo godina, u Trespianu, u Italiji, jedna sasvim obična, ogorčena devojka, Filomena Fontana, čija mlađa sestra beše blagoslovena lepotom, proklela je sve drugorođene ćerke porodice Fontana na život bez ljubavi. Filomena je zamrzela mlađu sestru još kada ju je prvi put ugledala, onako ljupko uljuljkanu u majčino naručje.

A njena detinja ljubomora samo se još više rasplamsala kada su zakoračile u devojačko doba. Filomenina ljubav, Kozimo, mladić nestalne prirode, bacio je oko na mlađu Mariju. Iako je Marija pokušavala da odbije Kozimova neželjena udvaranja, momak je bio baš uporan. Filomena je upozorila Mariju: „Ako mi preotmeš Kozima, bićeš zauvek prokleta, zajedno sa svim drugorođenim ćerkama.“

Nedugo zatim, dok je Kozimo bio na pikniku sa porodicom Fontana, spopao je Mariju pokraj reke, gde je mislio da ih niko neće videti. Zgrabio ju je, silom je nateravši na poljubac. Pre nego što je Marija stigla da ga odgurne, pojavila se Filomena. Videvši samo njihov poljubac, pobešnela je. U magnovenju je šćepala kamen i hitnula ga na sestru. Kamen je pogodio Mariju pravo u oko. Izgubila je vid, a oko joj je zauvek ostalo oštećeno. Marija više nije bila lepotica, i nikada se nije udala.

Neki će reći da je to puka slučajnost. Drugi ostaju pri tome da je to proročanstvo koje se ispunilo. Ali niko ne može porći činjenice. Još od onog dana kada je Filomena izgovorila kletvu, pre više od dve stotine godina, ni jedna jedina drugorođena ćerka iz porodice Fontana nije pronašla večnu ljubav.

Prvo poglavlje

Emilija

Sadašnjost

Bruklin

Sedamdeset dve rolnice kanola hlade se na dasci za mešenje testa ispred mene. Cedim sok iz naseckanih maraskino višanja i pažljivo ih sjedinjujem sa mešavinom slatke pavlake, rikote i šećera u prahu. Kroz pravougaoni prozor u stražnjoj kuhinji virim u radnju. Pekara i poslastičarnica *Lukezi* ovog jutra je tiha, što je tipično za svaki utorak. Moja nona* Roza Fontana *Lukezi* stoji iza prodajnog pulta, preslažući maslinke, mešajući nešto u posudama od nerđajućeg čelika gde, između ostalog, ima pečenih paprika i feta-sira. Moj otac gura dvokrilna ulazna vrata, balansirajući poslužavnicima sa seckanom pršutom. Prebacuje hvataljkom režnjeve pršute u komoru za meso u okviru frižidera, raščistivši prethodno prostor između pančete i suvog vrata.

U prednjem delu lokala, pored kase, moja starija sestra, Darija, oslanja se leđima na vitrinu sa slatkišima, palčevima kuckajući po telefonu. Nema sumnje da piše poruku nekoj od drugarica, verovatno se žaleći na Donija ili devojčice. Pisma Dina Martina *That's amore* dopire iz zvučnika – poslednji podsetnik na mog pokojnog dedu, koji je smatrao da italijanska muzika treba da stvara auru autentičnosti u njegovoj pekari i poslastičarnici – bez obzira na činjenicu da je ovo zapravo američka

---

* Ital. *nonna* – baka. (Prim. prev.)

pesma koju izvodi američki pevač. I nemam ništa protiv muzičkog ukusa preminulog dede, izuzev toga što se čitav njegov repertoar italijanske muzike vrti oko trideset tri pesme. Trideset tri pesme koje umem – što ponekad i činim – da otpevam od reči do reči, čak i u snu.

Vraćam se kanolima, i filujem ona sedamdeset dva šuplja oklopa od testa. Ubrzo, muzika utihne, miris peciva iščezava. A ja sam daleko, u Samersetu, u Engleskoj, izgubljena u svojoj priči...

Ona čeka na Klivdonskom pristaništu, zagledana u more, gde zalazeće sunce stvara odbleske na talasastoj površini vode. Začuje glas. Naglo se okreće, nadajući se da će ugledati voljenog. Ali tamo, vrebajući iz senke, njen bivši...

Gotovo poskočim kada se oglasi zvonce na ulaznim vratima pekare. Guram naočare na nos i gledam kroz prozor.

To je gospođa Fortino, koja nosi buket narandžastih i žutih gerbera. Seda kosa skupljena joj je u urednu punđu, a pantalone bež boje ističu njenu vitku figuru. Iza pulta za meso, moj otac se uspravlja do pune visine, od otprilike metar i osamdeset centimetara, pa uvlači stomak, koji mu se nazire ispod kecelje. Nona sve to posmatra sa kiselim izrazom lica, kao da je upravo popila čašu sirćeta.

„*Buongiorno*“, Rozo“, cvrkuće gospođa Fortino dok korača pored glavnog pulta.

Nona okreće glavu u stranu, mrmljajući: „*Puttana*“, što je italijanska reč za drolju.

Gospođa Fortino zatim odlazi do ogledala, kao što uvek čini, pre nego što priđe mesnom odeljenju, gde se nalazi moj otac. To ogledalo je istovremeno i prozorčić sa posebnim staklom, što znači da, iako o tome nema pojma, gospođa Fortino gleda u isti prozor kroz koji ja virim iz kuhinje. Ustuknem korak dok ona popravljaju ruž – iste ružičaste boje kao i njena bluza – i gladi kosu. Zadovoljna, okreće se ka mestu gde moj otac stoji za mesnim pultom.

„Za tebe, Leo.“ Osmehuje mu se i pruža cveće ispred sebe.

---

* Ital. – Dobar dan. (Prim. prev.)

Moja baka samo ljutito frkće, poput guske koja čuva svoju teritoriju, sikćući na svakoga ko samo baci oko na njene male guščiće. Bez obzira na činjenicu da je to „guščić“ njen šezdesetšestogodišnji zet, koji je već skoro tri decenije udovac.

Moj već proćelavi otac prihvata gerbere zajapurenih obraza. Zahvaljuje gospođi Fortino, kao i svake nedelje, pa krajičkom oka odmerava moju baku. Baka meša marinirane pečurke, pretvarajući se da uopšte ne obraća pažnju na njih.

„Želim ti prijatan dan, Leo“, kaže gospođa Fortino i ljupko mu maše.

„Takođe, Virdžinija.“ Ruka mog oca traži vazu ispod pulta, ali njegov pogled i dalje prati gospođu Fortino, koja se udaljava niz prolaz. Srce me boli zbog njih.

Zvono ponovo zazvoni i neki visoki čovek ulazi u radnju. To je isti onaj tip koji je svraćao i prošle nedelje, kada je kupio dvanaest mojih kanola: elegantni neznamac koji izgleda kao da pripada Beverli Hillsu, a ne Bruklinu. Sada je zastao da popriča sa mojim tatom i bakom. Prilazim bliže vratima, hvatajući deliće razgovora.

„Svaka vam čast, imate najbolje kanole u Njujorku.“

Omakne mi se tiho kikotanje. Priljubljujem glavu bliže zidu.

„Prošle sedmice sam celo pakovanje odneo na jedan sastanak. Moj tim se praktično davio u njima. Postao sam najpopularniji poslovni menadžer u Morgan Stenliju.“

„To volimo da čujemo“, kaže moj otac. „Poslastičarnica i pekara *Lukezi* postoji još od 1959. godine. Sve je domaće.“

„Zaista? Ima li ikakve šanse da lično zahvalim majstoru?“

Upravljam se. Tokom cele protekle decenije niko nikada nije zatražio da me upozna, a kamoli da mi zahvali.

„Rozo“, moj otac se obraća baki, „možeš li da pozoveš Emiliju, molim te?“

„O bože“, šapućem. Na brzinu smičem mrežicu sa glave, oslobađajući gusti smeđi konjski rep, istog trena zažalivši što tog jutra nisam oprala kosu. Ruke mi se spetljaju dok odvezujem kecelju i podešavam naočare. Instinktivno, prstom dodirujem donju usnu.

Ožiljak, ne deblji od obične niti, nakon skoro dve decenije postao je sasvim gladak, a izbledeo je do neke svetloplave nijanse. Ali ipak je i dalje tu, odmah ispod usne. Ja znam da je tu.

Metalna dvokrilna vrata se otvaraju i pojavljuje se moja baka Roza, čvrste, niske građe, koja na druge deluje preteći i ostavlja naredbodavni utisak. „Jednu kutiju kanola“, procedi stisnutih usana. „*Presto**.“

„Da, bako. Dobar izbor.“ Uzimam tri sveže napunjene kanole i ubacujem ih u kutiju. Ali baš kada zakoračim ka izlaznim vratima, ona mi otima kutiju iz ruku.

„Vrati se na posao. Imaš da pripremiš još narudžbina.“

„Ali, bako, on...“

„On je zauzet čovek“, kaže. „Nema potrebe da trači vreme na razgovor sa tobom.“ Odmah zatim nestaje iz kuhinje.

Zurim za njom, širom otvorenih usta, dok se pokretna vrata ne zaustave. „Žao mi je“, čujem kako izjavljuje. „Poslastičarka je danas otišla nešto ranije.“

Trzam se. „Šta se to, kog vraga, desilo?“ Nisam očekivala nikakvu romansu. Nisam ni ja glupača. Samo sam jednostavno želela da čujem nekoga kako odaje priznanje mom pecivu. Kako se baka usuđuje da mi to oduzme!

Kroz tajni prozor stražnje kuhinje posmatram kako taj čovek ćaska sa Darijom dok plaća račun za flašu italijanske sode *bravaci*. Onda podiže malu kutiju koju sam mu ja – zapravo *nona* – dala, pa stičem utisak da iznova hvali moje kanole.

To je to, dosta je bilo. Baš me briga šta baka kaže, ili koliko to deluje narcisoidno, ali izlazim.

Taman kada skinem kecelju, oči moje sestre se usmeravaju ka prozorčiću. Ne može da me vidi, ali sigurna sam da svejedno zna da je gledam. Naše oči se susreću. Polagano, skoro neprimetno, odmahuje glavom kao da želi da mi kaže *ne*.

Povlačim se, ostajući bez daha. Oslanjam se na zid i zatvaram oči. Ona samo nastoji da me zaštiti od bakinog gneva. Ja sam drugorođena ćerka iz porodice Fontana. Zbog čega bi baka proćerdala vreme ovog pristojnog čoveka, oduševljenog kanolima, na mene, devojkicu za koju je cela porodica uverena da nikada neće pronaći ljubav svog života?

---

* Ital. – odmah, smesta. (Prim. prev.)

Drugo poglavlje

Emilija

Naša radnja u Dvadesetoj aveniji udaljena je četiri bloka od mog malenog stana na trećem spratu u Sedamdeset drugoj ulici, koji zovem Emvil. Kao i obično, i danas u rukama nosim papirnu kesu sa pecivom. Kasno avgustovsko sunce je popustilo, a vetrić donosi prvi nagoveštaj završetka leta.

Smešten na severnom rubu Bruklina, Bensonherst je njegovo pastorče – skromni kraj uglavljen između uglednijih opština Koni Ajland i Bej Ridž. Kao dete, sanjala sam da jednog dana odem odatle, da se preselim negde gde je glamuroznije od ove umorne etničke zajednice. Ali Bensonherst – mesto na kome su se moji baba i deda, zajedno sa hiljadama drugih Italijana, nastanili u XX veku – jeste moj dom. Nekada se taj kvart nazivao bruklinskom Malom Italijom. Na našim ulicama je zapravo snimljen film *Groznica subotnje večeri*. Ali sada se sve znatno promenilo. Na svaku italijansku radnju ili restoran dolazi po jedna ruska pekara, jevrejska prodavnica ili kineski restoran – koje moja baka naziva *invadente*, uljezi.

Spolja posmatram našu staru kuću od cigala – jedinu kuću za koju sam ikada znala. Dok su moji roditelji bili na medenom mesecu na Nijagarinim vodopadima još 1980. godine, baka Roza i deda Alberto su sve svoje stvari premestili na prvi sprat, omogućivši mojim roditeljima da se usele na drugi. Moj tata od tada živi tu. Ponekad se zapitam šta je moj otac, koji je bio više od deceniju stariji od moje majke, mislio o tom tastovom i taštinom planu. Da li je uopšte imao izbora? Da li je moja majka bila jednako odlučna kao i njena majka, moja nona Roza?

Čuvam samo neke blede uspomene na Jozefinu Fontanu Lukezi Antoneli: stoji kraj pećnice, smeši se i priča mi razne priče, istovremeno mešajući nešto u uzavrelim loncima koji mirišu na jabuke i cimet. Ali Darija tvrdi da je to samo moja mašta, i verovatno je u pravu. Darija je imala četiri godine, a ja svega dve, kada nam je majka umrla od akutne

mijelocitne leukemije – za koju sam do sada shvatila da je najsmrtonosniji oblik te bolesti. Sigurno su moja sećanja zapravo bila vezana za njenu majku, baku Rozu, pored pećnice. Ali nasmejana pripovedačica se naprosto ne uklapa u stvarnost moje nabusite bake, žene koja je, koliko god daleko moje pamćenje seže, oduvek delovala kao da je neprestano ljuta na mene. A zašto ne bi bila! Bolest njene ćerke se savršeno poklapala sa ćerkinom trudnoćom, to jest za mojim začetkom.

„Dobar dan, Emi.“ Gospodin Kopeti, odeven u svoju plavo-sivu uniformu, zastaje pre nego što skrene iza ćoška. „Želite li svoju poštu odmah, ili da je ostavim u sandučetu?“

Idem ka njemu. „Uzeću obaveštenje o pobednicima *Pablišers kliring hausa*. Račune možete i da zadržite.“

On se smeje, pa počinje da pretura po platnenoj torbi, posle čega mi uručuje zamotuljak nalik takosu, kome jedan sjajni letak služi kao omot.

„To je upravo ono čemu sam se nadala“, kažem, prostrelivši paketić sumnjičavim pogledom. „Prijave za kreditnu karticu i kuponi za *Ki fud* koje se nikada neću setiti da iskoristim.“

On se smeje i podiže ruku. „Prijatan dan, Emi.“

„I vama, gospodine Kopeti.“

Nastavljam dalje do susedne zgrade, takođe od cigala, iako bež boje, pa nastavljam ka ulazu. Patricija Čofi izvodi ariju iz *Travijate*. Virim kroz staklena vrata. Uprkos operi koja trešti sa njegovog CD-plejera još iz devedesetih godina prošlog veka – što je ipak najnoviji primerak u njegovoj radnji – ujak Dolfi čvrsto spava na jednoj od fotelja. Začudo, upravo je oglašavanje zvonceta pri otvaranju vrata ono što ga uvek prene uz dremeža. Povlačim kvaku i, kao što sam očekivala, on se naglo vraća u život, brišući tragove pljuvačke sa brade i nameštajući naočare.

„Emilija!“, uzvikuje tada, sa tolikim zadovoljstvom da bi čovek pomislio kako me već nedeljama nije video. Moj ujak je više sladak nego zgodan, glave opasane paperjastim sedim loknama, i toliko punačkim obrazima da biste pomislili da su mu upravo izvađeni umnjaci. Nosi prepoznatljivi berberski mantil, crni, sa tri dijagonalne crte na desnom rukavu, dok mu je na džepu izvezeno ime *Dolfi*. „Zdravo, ujka Dolfi“, trudim se da nadglasam muziku. Kao mlađi brat bake Roze, Dolfi je, tehnički, moj deda-ujak. Ali mi Fontane ne bavimo se tim razlikama.

Pružam mu vrećicu. „Biskviti sa pistaćima i parče panforte*, to je sve za danas.“

„Grazie.“** Malo se zanosi dok preuzima vrećicu, ali se odupirem nagonu da ga pridržim. Sa sedamdeset osam godina, moj ujak je i dalje vrlo ponosan čovek. „Da donesem nož?“, pita me.

Već ustaljeno odgovaram: „Neka hvala, sve je to samo za tebe.“

On zatim odlazi do CD-plejera, smeštenog uz ivicu ogledala. Rukom na čijoj koži se razaznaju staračke pege snižava ton. Opera utihne. Spuštam svoju poštu pored kase, posle čega odlazim do starih metalnih kolica, pretrpanih časopisima i reklamnim brošurama, a zatim sipam sebi šoljicu kafe sa šlagom.

Onda sedamo jedno kraj drugog u prazne stolice za brijanje. Pravo-ugaone naočare sa žičanim okvirom, slične mojima ali dvostruko veće, klize mu niz nos dok uživa u poslastici.

„Naporan dan?“, pitam.

„Da“, odgovara on, iako je malena radnja potpuno prazna, kao i uvek. „Izuzetno.“

Kada sam bila devojčica, ispred ujakove radnje su se stvarali čitavi redovi: po trojica bi obično čekala na šišanje, jedan na brijanje, dok je još par muškaraca ispijao grapu i igrao karte u zadnjoj prostoriji. Dolfijeva berbernica bila je glavno mesto okupljanja u našem susedstvu, gde se dolazilo na slušanje opere, hvalisave debate i lokalne tračeve. Ali danas, radnja je pusta kao telefonska kabina. Pretpostavljam da nikoga ne mogu kriviti za to što više nemaju poverenja u njega, jer nije sigurno koliko spretno njegove drhtave ruke mogu da barataju brijačem.

„Tvoja rođaka Lučana zakazala je za danas šišanje. Obećao sam joj da ću je nekako ugurati.“ Baca pogled na sat. „Ali kasni, kao i uvek.“

„Verovatno se zadržala na poslu“, kažem, odmah se pokajavši zbog izbora reči. Moja plahovita rođaka Lusi – po *drugom* kolenu, da budem precizna – ne skriva svoj aktivni „društveni život“. Ta činjenica, zajedno sa podatkom da je njen sadašnji momak ujedno i njen kolega, govori da

---

* Tradicionalni italijanski kolač čije se poreklo vezuje za Sijenu: voćni hleb sa smokvama, lešnicima i bademima. (Prim. prev.)

** Ital. – hvala. (Prim. prev.)

je potpuno nemoguće da je Lusi zaglibila u poslovne obaveze. „Kako je ujna Etel?“, pitam, s namerom da promenim temu.

Ujak Dolfi izvija obrve. „Sinoć je videla sestru. Uvek je srećna kada vidi Adrijanu.“ Grohotom se smeje, a zatim salvetom briše usta. „Kad bih samo uspeo da postignem da se ta žena češće pojavljuje.“

Moja ujna Etel i ujak Dolfi žive iznad berbernice u dvosobnom stanu, za koji je moja ujna oduvek verovala da je uklet. Slatka Etel tvrdi kako viđa duhove svojih predaka iz otadžbine, zbog čega i slutim da ujak nastavlja da provodi sate i sate u praznoj berberskoj radnji. Svima je potrebno neko utočište, pretpostavljam. Stalno sam zapitkivala ujnu da li je ikada videla moju majku. Ali uvek mi je odgovarala odrično. Pre nekoliko godina napokon sam prestala da joj postavljam to pitanje.

Ujak Dolfi ubacuje poslednji zalogaj u usta i otresa mrvice sa ruku. „*Delizioso*“*, mrmlja, pa se gega do berberskog pulta. Vraća se sa stranicama koje sam mu juče dala.

„Dopada mi se priča, *la mia nipote talentata*.“

Moja talentovana nećako? Grizem se za usnu kako bih prikrla oduševljenje. „*Grazie*.“

„Umeš postepeno da gradiš radnju, pravo ka vrhuncu. Slutim da se bliži neki konflikt.“

„U pravu si“, potvrđujem, prisećajući se zapleta koji sam zamislila danas na poslu. Izvlačim sinoć napisane stranice iz torbice i pružam mu ih. „Sledeći nastavak doneću u četvrtak.“

On gundā. „A sutra ništa?“

Moram da se osmehnem. To je naša tajna: moj mali hobi koji podrazumeva kreativno pisanje. „Nikada ne potcenjuj šematski plan iz snova“, voli on da kaže.

Ujka Dolfi mi je jednom prilikom poverio da je, kada je bio mlad, sanjao da napiše operu, iako odbija da podeli beleške sa mnom, pa čak i ideje. „Ma to su samo obične sulude koještarije“, ima običaj da kaže, dok mu se preko lica preliva pedeset nijansi crvenila. Ali drago mi je da je nekada imao određeni plan u svojim snovima. Samo bih volela da ga nije zanemario.

---

* Ital. – ukusno, divno, odlično. (Prim. prev.)

„Izvini“, mrmljam. „Večeras nemam vremena za pisanje. Darija održava sastanak svog čitalačkog kluba. Pozvala je i mene da dođem.“ Moj ton zvuči nonšalantno, kao da je pozivnica na druženje sa mojom sestrom i njenim prijateljicama za mene nešto svakodnevno. „Zamolila me je da donesem slatku picu.“ Tada provirujem u pravcu časovnika – pola tri – i idem ka sudoperi.

„Sudeći po Darijinim rečima“, dodajem, perući svoju šoljicu, „glavni cilj tog književnog kluba je da se lepo najedu, pa posle sledi ispijanje pića i čavrljanje. Ako nakon svega toga preostane nešto vremena, onda raspravljaju o knjigama.“

Njegove tamne oči se zaiskre. „Sjajne su vesti to što te sestra poziva u svoj klub. Pamtim ona dobra stara vremena kada ste bile nerazdvojne.“

Odjednom se zagrcnem. Prestravljena, otvaram kredenac i pretvaram se da tražim krpu. „Pa dobro, još nisam stalni član“, kažem, nervozno trepćući od besa. „Ali se nadam da će me, ukoliko se dopadnem njenim prijateljicama – ili barem ako im se sviđa moja pica sa kremom – pozvati da im se pridružim.“

„Pica sa kremom?“ Ujak Dolfi me gleda iskosa. „Nemoj joj dozvoljavati da te iskorišćava.“

„Nije to toliko komplikovano. Osim toga, volim da joj pomažem.“ Na te moje reči on skeptično izvija obrve, a ja se pravim da to ne primećujem.

Tada i on baca pogled na sat i opsuje sebi u bradu. „Lučana je rekla da će svratiti na skraćivanje kose. Ali nema ni traga ni glasa od nje. Bojim se da je taj novi prevelik za njene pantalone.“

Zamišljam rođaku Lusi sa pozamašnom zadnjicom utegnutom u četiri broja manje farmerice, pitajući se da li je njen deda to mislio doslovno ili figurativno.

„Ona je još klinka“, govorim. „Biće dobro.“

On se glasno nakašljava kako bi pročistio grlo. „Klinka? Otkad je jedna dvadesetjednogodišnjakinja još klinka?“ Zatim utiša glas, kao da bi neko u toj pustoj radnji mogao da ga čuje. „Jesi li čula? Lučana ima novog dečka – to je neki mladić kog je upoznala na novom poslu. Etel veruje da bi on mogao biti onaj pravi.“ Tada mi namiguje, vrludajući čupavim obrvama.

„Uh“, kažem. „Zar nije ujna Etel rekla to isto za Dereka... i za onog bubnjara Nika... kao i za onog trećeg tipa – kako se ono beše zvao – onog

sa tetovažom kobre?“ Nemoćno sležem ramenima. „Lusi je mlada. Čitav je život pred njom. Čemu tolika žurba?“

On me ozbiljno gleda, ćutke me podsećajući da je Lusi drugorođena ćerka, isto kao i ja.

„Sa momkom ili bez njega“, nastavljam, brišući pult, „izgleda da se Lusi dopada novi posao.“

„Konobarisanje u onoj bludnoj uniformi?“ On odlučno odmahuje glavom. „Kaži mi, Emilija, zbog čega bi jedna pametna devojka poput Lučane izabrala da radi u takvoj rupi – *Kod Rudija*?“

„*Kod Rulija*“, ispravljam ga. „To je najpopularniji bar u gradu.“

„A šta fali *Houmstreču*? Irena i Matilda su radile tamo pune tri godine, i to obučene u pristojne bluze i udobne cipele, imaj to na umu.“

Moj deda-ujak, koji je emigrirao iz Italije godinu dana nakon moje none i moje baba-tetke Popi, pravi je tradicionalista. *Houmstreč* je bio već dve decenije star lokal kada je Dolfi stigao u Bensonherst, u svojoj dvadeset prvoj godini. Pedeset sedam godina kasnije, on je još odan tom zastarelom pabu.

„Ujka Dolfi“, kažem, „ne mora da znači da nije dobro sve što je novo.“

On prkosno podigne bradu. „Novi sir? Ne. Novo vino? Ne. Nova umetnost? Ne.“ Zatim mi dlanovima obuhvata lice. „*Dolce nipotina mia*, novo nije dobro. Staro je dobro. A ti, možda i više od svih ostalih, trebalo bi to da razumeš.“ Onda rukom pokazuje i podiže moj gusti konjski rep. „Nosiš istu frizuru već koliko dugo? Čak dvadeset godina? I te naočare, to su iste one koje si nosila kad si se slikala za maturu, nije li tako?“

„Kamo sreće da je tako“, govorim. „Moja dioptrija se od tada tri puta menjala.“ Brišem male naočare sa metalnim ramom i okrećem ih u ruci. „Ali, na svu sreću, ovi okviri su manje-više neuništivi, baš kako mi je optičar i nagovestio.“

„To je dobro za tebe, *cara mia*“, kaže moj ujak. „Zašto menjati gume ako se i dalje kotrljaju, zar ne!“

„Upravo tako.“ Ponovo stavljam naočare i cmoknem ga u obraz. „Vidimo se sutra, sa novom isporukom slatkiša.“

„*Grazie*“, zahvaljuje mi on. Potom se odvlači do kase. „Nemoj zaboraviti *la posta*.“ Dok podiže pošiljku koja je stigla na moje ime, ljubičasta koverta ispada iz zamotuljka, ona koju sam malopre očigledno propustila da primetim. On je pritiska cipelom od meke štavljene kože.